

The Obsession

Nora Roberts

Copyright © 2016 Nora Roberts

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Obsesia

Nora Roberts

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Calinescu
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Obsesia / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3415-3

I. Mihăilescu, Liana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Obsesia

Traducere din limba engleză
Liana Mihăilescu

LITERA®
2019

capitolul 1

29 august 1998

Nu știa ce o trezise și, indiferent de câte ori retrăia noaptea aceea, indiferent unde o bântuia coșmarul, nu avea să știe niciodată.

Vara transformase aerul într-o tocană umedă și bolborositoare, mirosind a sudoare și verde ud. Ventilatorul de pe comodă îl răscolea, dar parcă dormea în aburul eliberat de un ceainic.

Cu toate astea, era obișnuită cu asta, să zacă peste așternuturile umede de vară, cu geamurile deschise larg spre corul de neoprit al cicadelor și cu speranța vagă că măcar o adiere slabă va răzbi prin caniculă.

Căldura nu o trezi, nici bubuitul slab de trăsnet al furtunii care se pregătea la distanță. Naomi trecu de la somn la trezie într-o secundă, de parcă cineva ar fi scuturat-o zdravăn sau i-ar fi strigat numele în ureche.

Se ridică brusc în pat, clipind în întuneric, auzind nu doar uruitul ventilatorului, țiuitul ascuțit al cicadelor, huul repetitiv al unei bufnițe. Toate erau sunetele verii pe care le cunoștea la fel de bine ca pe propria voce și nimic nu putea să-i declanșeze acel nod în gât.

Dar acum, că era trează, simțea dogoarea, ca pe un tifon îmbibat în apă fierbinte care îi acoperea fiecare centimetru de piele. Își dorea să fie dimineată ca să se strecoare afară, înainte de trezirea celorlalți și să se răcorească în pârâu.

Treburile aveau prioritate, asta era regula. Dar era așa de cald, încât simțea că va trebui să despartă aerul ca pe o perdea doar ca să poată face un pas. Plus că era sâmbătă (sau avea să fie de dimineată) și câteodată mama

mai lăsa regulile deoparte sâmbăta, dacă tata era într-o dispoziție bună.

Apoi auzi bubuitul tunetului. Încântată, se grăbi să se dea jos din pat și să se ducă la fereastră. Îi plăceau furtunile, felul în care se învârteceau și se legănau în jurul copacilor, felul în care cerul căpăta o culoare ciudată, felul în care fulgerele plesneau și străluceau.

Și poate că furtuna va aduce ploaie și vânt și aer mai răcoros. Poate.

Ea îngenunche pe podea, cu brațele încrucișate pe pervaz, cu ochii fixați pe bucata de lună încețoșată de arșiță și nori.

Poate.

Ea își dorea asta – o fată care peste câteva zile împlinea doisprezece ani și încă mai credea în dorințe. O furtună mare, se gândi ea, cu fulgere ca niște furci și tunete ca loviturile de tun.

Și multă, multă ploaie.

Își închise ochii, ridică fața și încercă să miroasă aerul. Apoi, în tricoul ei cu Sabrina, vrăjitoarea adolescență, își puse capul pe brațe și studie umbrele.

Și din nou își dori să fie dimineață, iar cum dorințele erau gratis, își dori să fie dimineața zilei ei de naștere. Își dorea atât de tare o bicicletă nouă și lansase destule aporouri.

Rămase îngenuncheată, dorindu-și să vină dimineața, o fată înaltă și stângace, căreia, deși se controla în fiecare zi, nu-i dăduseră încă sănii. Dogoarea îi lipise părul de ceafă. Enervată, îl dădu la o parte, lăsându-l să-i atârne peste umăr. Voia să-l tundă scurt, scurt, ca al unei zâne dintr-o carte de povești pe care o primise de la bunici înainte să nu mai aibă voie să îi vadă.

Dar tata susținea că fetele trebuiau să aibă părul lung, iar băieții, părul scurt. Așa că fratele ei avu parte de o tunsoare scurtă la frizeria lui Vick din oraș, și ei nu-i rămase altceva de făcut decât să-și strângă părul blond și lung într-o coadă.

Pe de altă parte, după părerea ei, Mason era foarte răsfățat doar pentru că era băiat. Îi luaseră un coș de baschet și un panou, cu o minge oficială Wilson de ziua lui. Putea să joace baschet în liga mică – unele dintre regulile lui tati erau doar pentru băieți (ceea ce Mason n-o lăsa niciodată să uite) – și fiind mai tânăr cu douăzeci și trei de luni (ceva ce ea nu-l lăsa să uite niciodată) nici nu avea atâtea treburi de făcut.

Nu era drept, dar dacă spunea asta, risca să primească și mai multe sarcini și să-și piardă privilegiile de privit la televizor. În afară de asta, nu-i păsa câtă vreme primea o bicicletă nouă.

Văzu un fulger palid – doar o sclipire de lumină foarte jos pe cer. Avea să vină, își spuse. Furtuna din dorință avea să vină și va aduce răcoare și umezeală. Dacă ploua mult, ea nu va trebui să ude grădina.

O idee care o bucură atât de tare, încât aproape că rată următoarea sclipire.

Nu era un fulger, de data asta, ci raza unei lanterne.

Primul gând fu că cineva umblă pe unde n-ar trebui, poate ca să dea o spargere. Dădu să se ridice, să alerge la tata.

Apoi văzu că era chiar el. Se îndepărta de casă, spre lizieră, mișcându-se rapid și sigur în raza lanternei.

Poate că se ducea la pârau să se răcorească. Dacă se ducea și ea, de ce să se supere? Dacă era bine-dispus, avea să rădă.

Nu se gândi de două ori, își luă șlapii, își îndesă mica lanternă în buzunar și se grăbi să iasă din cameră, tăcută ca un șoarece.

Știa care dintre trepte scârțâiau – toată lumea știa asta – și le evita din obișnuință. Tatei nu-i plăcea dacă ea sau Mason se strecurau în jos pe scări după ora de culcare ca să mai bea ceva.

Nu-și puse șlapii decât atunci când ajunse la ușa din spate, apoi o deschise doar atât cât să se strecoare afară și ușa să nu scârțâie.

Preț de o clipă se gândi că pierduse urma lanternei, dar o descoperi din nou și țâșni după ea. Va sta în umbră până când va descoperi în ce toane era tata.

Dar el se abătu de la panglica îngustă pe care o forma pârăul, intră mai adânc în pădurea care mărginea bucată lor de pământ.

Unde se ducea oare? Curiozitatea o îmboldi și se simți aproape îmbătătită de entuziasm în timp ce se furișă prin pădure în mijlocul nopții. Sclipirile de lumină și bubuiturile nu făceau decât să sporească senzația de aventură.

Ea nu cunoștea frica, deși nu intrase niciodată atât de adânc în pădure – era interzis. Mama i-ar învineți fundul dacă ar prinde-o, așa că nu trebuia să se lase prinsă.

Tatăl ei se mișca repede și sigur, ceea ce însemna că știa încotro se îndrepta. Putea să-i audă cizmele strivind frunze uscate pe poteca îngustă, așa că rămase în urmă. Nu trebuia s-o audă.

Ceva scârtâi și o făcu să tresară un pic. Trebui să-și acopere gura cu mâna pentru a-și înăbuși un chicotit. Doar o bufniță bătrână, ieșită la vânatoare.

Norii se mișcă și acoperiră luna. Aproape că se împiedică când își lovi degetul de o piatră și din nou își acoperi gura cu mâna ca să nu răzbată șuieratul ei de durere.

Tatăl ei se opri, făcându-i inima să bubue ca o tobă. Rămase nemișcată ca o statuie, abia respirând. Pentru prima dată se întrebă ce i-ar face dacă s-ar întoarce și ar veni spre ea. Nu putea să fugă, se gândi ea, pentru că asta s-ar auzi în mod sigur. Poate că s-ar putea strecura de pe potecă și să se ascundă în tufișuri. Și să spere că nu dormeau șerpi pe acolo.

Când el se puse din nou în mișcare, ea rămase în continuare pe loc spunându-și că ar trebui să se întoarcă înainte să dea de necazuri prea mari. Dar lumina o atrăgea ca un magnet.

Se clătină și se scutură preț de o clipă. Auzi ceva zornăind și hârâind, ceva scârtâi ca o ușă din spate.

Apoi lumina dispăru.

Ea rămase în pădurea adâncă și întunecată, cu respirația la gură și cu broboane reci de transpirație rece pe piele, în ciuda aerului fierbinte și greu. Făcu un pas în spate, apoi doi, copleșită de dorința de a fugi.

Nodul i se întoarse în gât, atât de aspru încât abia putu să înghită. Iar întunericul, tot întunericul păru să o învâluie – prea strâns.

„Fugi acasă. Bagă-te la loc în pat și închide ochii.“ Vocea din capul ei era la fel de ascuțită precum cântecul cicadelor.

– Lașă, șopti ea și își strânse brațele. Nu fi lașă.

Se târi înainte, aproape pipăindu-și drumul. Norii se mișcă din nou, iar în lumina subțire a lunii întrezări silueta unei ruine.

„Ca o cabană veche“, se gândi, „care a ars încât au rămas doar resturile fundației și un șemineu vechi“.

Frica de moment lăsă loc fascinației formelor, cenușii acestora, felului în care lumina lunii se juca peste cărămizile arse, peste lemnul înnegrit.

Din nou își dori să fie dimineată, ca să poată explora. Dacă ar putea să se strecoare înapoi aici pe lumină, acesta ar putea fi locul ei. Un loc unde să-și aducă toate cărțile și să citească, fără ca fratele ei să o sâcăie. Și ar putea doar să se așeze să deseneze sau să viseze.

Cineva locuise aici odată, așa că poate că erau fantome. Iar ideea asta îi dădu fiori. I-ar plăcea să cunoască o fantomă.

Dar unde dispăruse tatăl ei?

I se păru că aude din nou zornăituri și scârtăit. Poate că asta era ca o altă dimensiune, iar el deschisese ușa și trecuse dincolo.

Avea secrete – ea își închipuia că toți adulții au. Secrete pe care le ascundeau de toată lumea, secrete care le întunecau privirea dacă puneai o întrebare greșită. Poate că era un explorator, care călătorea în alte lumi printr-o ușă magică.

Lui nu i-ar plăcea ca ea să se gândească la așa ceva pentru că alte lumi, ca fantome și vrăjitoare adolescente, nu erau în Biblie. Dar *poate* că lui nu-i plăcea ca ea să se gândească la asta tocmai pentru că era *adevărat*.

Ea riscă să mai facă niște pași înainte, cu urechile ciu-lite la orice zgomot. Și auzi doar tunetul apropiindu-se.

De data asta când își lovi degetul, îi scăpă o mică ex-clamație de durere și topăi într-un picior, până când du-rerea dispăru. „Piatră proastă”, se gândi și privi în jos.

În lumina palidă a lunii văzu nu o piatră, ci o ușă. O ușă în pământ! O ușă care ar scârțâi dacă era deschisă. Poate că era o ușă magică.

Se puse în patru labe și își trecu mâinile peste ea, alegându-se cu o așchie din pricina asta.

Ușile magice nu aveau așchii. Doar o ușă veche de pivniță pentru legume sau un adăpost pentru furtuni. Dar, deși gândul îi mai potoli entuziasmul în timp ce își sugea degetul rănit, era totuși o ușă în pământ în pădu-re lângă o cabană arsă.

Iar tatăl ei coborâse acolo.

Bicicleta ei! Poate că ascunsese bicicleta ei acolo jos și acum o asambla. Dispusă să mai riște o așchie, își lipi urechea de lemnul vechi și își închise ochii strâns ca să audă mai bine.

I se păru că îl aude mișcându-se. Și că scotea un sunet ca un mârâit.

Și-l închipui asamblându-i bicicleta – toată străluci-toare și nouă, și roșie. Mâinile lui mari alegeau uneltele potrivite, și el fluiera printre dinți în timp ce lucra.

Era acolo jos ca să facă ceva special doar pentru ea. Ea n-o să se plângă (în mintea ei) de sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească timp de o lună întreagă.

Cât dura să assemblezi o bicicletă? Ar trebui să se gră-bească înapoi acasă ca el să nu știe că îl urmărise. Dar își dorea foarte, foarte, *foarte* tare s-o vadă. Să arunce măcar o privire.

Se îndepărtă cu grijă de ușă, se târi spre cabana arsă și se lăsă pe vine în spatele vechiului șemineu. Nu avea

să-i ia mult, era priceput cu uneltele. Ar fi putut să aibă propriul atelier de reparații dacă ar fi vrut, dar lucra pentru compania de cablu din Morgantown doar ca să asigure securitatea financiară a familiei.

Așa spunea tot timpul.

Își ridică privirea la prima sclipire a fulgerului – pri-ma furcă –, iar tunetul care urmă era mai degrabă un bubuit decât un murmur. Ar fi trebuit să se ducă acasă, acesta era adevărul, dar acum nu se putea întoarce. El ar putea ieși oricând și ar prinde-o în mod sigur.

Și, dacă o prindea acum, nu va primi nici o bicicletă roșie și strălucitoare de ziua ei!

Dacă începea furtuna, o uda doar. Și avea să o răcorească.

Își spuse că el va mai sta doar câteva minute, iar când minutele trecură, că va mai dura doar alte cinci. Apoi simți nevoia să urineze. Încercă să se abțină, dar, până la urmă, renunță și se târi mai departe, înapoi printre copaci.

Își roti privirea, își dădu pantalonii jos și se lăsă pe vine, depărtându-și picioarele, ca să evite jetul. Apoi se scutură până se uscă cât putu de bine. Tocmai când înce-pu să-și ridice pantalonii, ușa scârțâi, deschizându-se.

Încrămeni, cu chiloții în jurul genunchilor, cu fundul gol la câțiva centimetri de pământ și cu buzele strânse ca să-și țină respirația.

Îl văzu într-un fulger de lumină și i se păru nebun. Părul tuns scurt și aproape alb în lumina furtunii, ochii atât de întunecați, iar dinții dezveliți într-un rân-jet sălbatic.

Aproape că se așteptă ca el să-și dea capul pe spate și să urle ca un lup, așa că inima începu să-i bubue cu putere, cuprinsă de prima frică adevărată din viața ei.

Când tatăl el se frecă acolo jos, ea simți cum obrații îi iau foc. Apoi el închise ușa, iar pocnitura se auzi cu ecou. Împinse zăvorul – un sunet dur, aspru care o făcu să înfioare. Picioarele începură să-i tremure din pricina

poziției ciudate, în timp ce el arunca straturi de frunze moarte peste ușa.

Rămase o clipă acolo, iar fulgerul sfârâi, aruncând o rază de lumină peste ușa. Reflexia îi reliefa chipul, iar ea desluși doar aspectul colțuros, părul scurt, deschis la culoare, făcându-l să arate ca un craniu, cu ochii doar niște găuri negre, lipsite de suflet.

Privi în jur și, pentru o clipă îngrozitoare, se temu că el se uita direct la ea. Acest bărbat, simțea asta, i-ar fi făcut rău, s-ar fi folosit de mâini și de pumni, așa cum tatăl care muncea ca să asigure bunăstarea familiei nu ar fi făcut-o niciodată.

Cu un scâncet neajutorat adunat în gât, se gândi: „Te rog, tati. Te rog“.

Dar el se întoarse și porni cu pași mari și siguri pe drumul pe care venise.

Ea nu se clinti până când nu mai auzi altceva în afară de cântecul nopții și primele foșnete ale vântului. Furtuna se apropia, dar tatăl ei plecase.

Își trase chiloții, se îndreptă, frecându-și picioarele ca să le dezmoștească.

Luna nu se mai vedea, iar dorința de aventură se transformase într-o spaimă teribilă.

Dar ochii i se adaptaseră suficient ca să găsească drumul spre ușa acoperită de frunze. O văzu doar pentru că știa că era acolo.

Își auzea respirația, purtată departe pe aripile vântului. Aer rece, deși ea acum își dorea căldură. Își simțea oasele reci, ca frigul de iarnă, iar mâna îi tremura în timp ce se apleca să dea la o parte stratul gros de frunze.

Se holbă la zăvorul gros și ruginit care bloca ușa veche din lemn. Își trecu degetele peste el, dar acum nu mai voia să îl deschidă. Voia să fie în patul ei, în siguranță. Nu voia să aibă imaginea aceea despre tatăl ei, imaginea aceea sălbatică.

Dar degetele ei traseră de zăvor, apoi, cum acesta nu cedă, se folosi de ambele mâini. Strânse din dinți când acesta se deschise scârșnind.

Era bicicleta ei, își spuse, deși în piept i se așezase o greutate teribilă. Bicicleta ei roșie și strălucitoare pentru ziua ei. Pe care avea s-o găsească.

Încet, ridică ușa și privi în jos în întuneric.

Înghiți cu greutate, scoase mica lanternă din buzunar și se folosi de raza ei îngustă de lumină ca să coboare scara.

Brusc, se temu că în deschizătură va apărea chipul tatălui ei. Acel chip cu expresia sălbatică și teribilă. Și aceea ușă trântindu-se și închizându-se peste ea. Mai că se întoarse să urce înapoi, dar auzi un scâncet.

Înghetă pe scară.

Acolo jos era un animal. De ce ar ține tatăl ei un animal acolo... Un câțel? Asta era surpriza de ziua ei? Câțelul pe care și-l dorise întotdeauna și nu i se permise-se să-l aibă. Nici măcar Mason nu putea să se milogească pentru un câțel.

O usturau ochii de la lacrimi când ajunse pe podeaua din pământ. Va trebui să se roage pentru iertare. Iertare pentru gândurile ei îngrozitoare – gândurile erau și ele păcate, la fel ca faptele – despre tatăl ei.

Mișcă lanterna cu inima plină de mirare și bucurie – cea din urmă pe care avea să o simtă pentru mult prea multă vreme. Dar acolo unde își închipuise că era un câțeluș scâncind în cutia lui, văzu o femeie.

Avea ochii mari și strălucitori ca sticla în timp ce din ei i se prelingeau lacrimi. Scoase un sunet îngrozitor din spatele benzii adezive pe care o avea lipită peste gură. Fața îi era presărată de zgârieturi și vânătăi, la fel și gâtul.

Nu era îmbrăcată, nu avea nimic pe ea, dar nu încerca să se acopere.

Nu putea, nu putea să se acopere. Mâinile îi erau legate cu o funie – însângărată de la rănilor deschise de pe încheieturile ei –, iar funia era legată de un stâlț

de metal din spatele saltelei vechi pe care se afla. Avea și picioarele legate, la glezne, și desfăcute larg.

Sunetele acelea teribile continuau, îi bubuiau în urechi, îi vibrau în burtă.

Ca într-un vis, Naomi se mișcă. Urechile-i vuiau, de parcă ar fi stat prea mult sub apă fără să poată să iasă la suprafață. Avea gura atât de uscată, încât cuvintele o zgâriau pe gât.

- Să nu țipi. Nu trebuie să țipi, bine? Ar putea să te audă și să se întoarcă. Bine?

Femeia aprobă din cap, iar ochii ei umflați o implorau.

Naomi își trecu unghiile peste marginea benzii adezive.

- Trebuie să taci, zise ea în șoaptă, în timp ce degetele îi tremurau. Te rog să taci.

Apoi smulse banda adezivă.

Aceasta scoase un sunet îngrozitor și lăsă o dără roșie, dureroasă, dar femeia nu țipă.

- Te rog. Vocea ei suna ca o balama ruginită. Te rog să mă ajuți. Te rog, nu mă lăsa aici.

- Trebuie să pleci. Trebuie să fugi. Naomi se uită la ușa pivniței.

Dacă se întorcea? O, Doamne, dacă se întorcea bărbatul sălbatic care semăna cu tatăl ei?

Încercă să desfacă funia, dar nodurile erau prea strânse. Își frecă degetele de frustrare, apoi se întoarse, folosindu-se de raza de lumină.

Văzu o sticlă de băutură - interzisă după legile tatălui ei în casa lor - și mai multă funie, răsucită, în așteptare. O pătură veche, un felinar. Reviste cu femei goale pe copertă, un aparat de fotografiat și, o, nu, nu, nu, fotografii cu femei lipite pe pereți! Ca această femeie, goale, legate, înșănăgerate și înspăimântate.

Și femei care se uitau la ea cu ochi morți.

Un scaun vechi, cutii și borcane cu mâncare și un raft prins în cuie de perete. Un morman de cârpe - nu, haine, haine rupte - și petele de pe ele erau de sânge.

Simțea mirosul de sânge.

Și cuțite. Atât de multe cuțite!

Închizându-și mintea, închizându-și pur și simplu mintea pentru orice altceva, Naomi apucă unul dintre cuțite și începu să taie lângă unul dintre noduri.

- Să nu faci gălăgie, să nu țipi.

Îi zgârie pielea, dar femeia nu scoase nici un sunet.

- Grăbește-te, te rog, grăbește-te. Te rog, te rog. Își înăbuși un gemăt când brațele îi fură eliberate și le simți tremurând când încercă să le coboare.

- Doare. O, Doamne, doare.

- Nu te gândi la asta, pur și simplu nu te gândi. Doare mai mult dacă o faci.

Durea, da. Durea să se gândească. Așa că nu se va gândi la sânge, la poze, la maldărul de haine rupte, îngrozitoare.

Naomi începu să se ocupe de una din funiile de la glezne.

- Cum te cheamă?

- Eu... Ashley. Eu sunt Ashley. Cine e el? Unde e?

Nu putea să-i spună. Nu voia să-i spună.

- E acasă acum. A venit furtuna. O auzi?

Și ea era acasă, își spuse Naomi, în timp ce tăia funia. Acasă în pat, iar asta era doar un coșmar. Nu era nici o pivniță care mirosea a mosc, a urină și a mai rău, nu era nici o femeie, nici un bărbat sălbatic. Avea să se trezească la ea în pat, iar furtuna va fi răcorit totul.

Atunci când se va trezi, totul va fi curat și răcoros.

„Fugi, fugi, fugi în noapte, fugi departe de aici. Atunci asta nu se va fi întâmplat niciodată.”

Cu sudoarea curgându-i pe fața lovită, Ashley dădu să se ridice, însă picioarele nu o țineau. Se prăbuși pe podeaua de pământ, cu respirația șuierătoare.

- Nu pot să merg încă... Picioarele mele. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Va trebui să mă ajuți. Te rog să mă ajuți să ies de aici.